

PŘÍLOHA POUTNÍKA

Ročník I

Září 1997

K ZAMYŠLENÍ

NEMÁM ČAS, PANE

N
e
m
á
m

Jak je ta naše doba uspěchaná, Pane! Stále nemám čas.

Nemám čas na děti -

to je práce ženy, já mám svou chlapeckou práci, podnikám, vydělávám.

Nemám čas na manželku -

jsem příliš zaměstnán svou prací, problémy v zaměstnání, mám záliby, sport a ona ostatně také nemá na mě čas. Je zaměstnaná, pak děti, domácnost, a to věčné pletení.

Nemám čas na přátele -

i oni se potýkají s časem, tak jako já a já jim ho nemohu zabírat pro jejich důležitější věci.

Nemám čas ihned pomoci potřebným - vždyť nestíhám ani svou práci a oni mi to nemohou vrátit, chováme se přece tržně.

Nemám čas na dobrou knihu -

chodím pozdě z práce a doma stihnu večer sotva poslední zprávy v televizi, potřebuji být stále informován.

Nemám čas na odpočinek -

po práci zahrádka, chata, auto, domek, to vše potřebuje stálou údržbu.

Nemám čas na bohoslužby -

mám přece neodkladnou práci, která vyžaduje čas po zaměstnání i o nedělích.

Nemám čas na modlitbu -

do pozdních hodin jsem jako v kole, potom trochu zábavy v televizi, rychle umýt, jít spát.

Nemám čas udělat si pořádek ve svém svědomí - nebo se mi nechce?

Nemám čas ani na tebe, Pane - někam se mi ten čas vytratil, já mám teď mnoho povinností, plánů a zájmů a snad až **POTOM!**

„POTOM!“ - potom může být už pozdě!

Děti dorostou a „**potom**“ nebudou mít čas pro tebe.

Manželka „**potom**“ pozná jiného muže, který bude mít pro ni čas.

Přátelé se ti „**potom**“ odcizí a poznají mělkost tvého přátelství.

Tvoji bližní nebudou „**potom**“ potřebovat tvoji pomoc, poznají tvoji výmluvu a neochotu k pomoci.

Knihy „**potom**“ zůstanou ležet opomenuté v knihovně, nebude ti mít co říci.

Odpočinek „**potom**“ nebudeš už potřebovat, tvé tělo si dostatečně odpočine v hrobě a třeba předčasně.

Bohoslužby „**potom**“ nebude mít třeba kdo sloužit a tobě posloužit svátostmi.

Modlitba „**potom**“ se ti ze rtů vytratí a tvé srdce ztvrdne, vyprahne a nepozná milosrdenství Boží.

Pořádek ve svědomí „**potom**“ již nestihneš, budeš stát před Soudcem s prázdnými rukama a skládat účty ze svého života.

„POTOM“ já tvůj Bůh a Pán, tvůj bratr, přítel, tvá rodina, já ti zůstanu. Já tě neopustím, ani tehdy když mě zradíš, zapřeš, zklameš, nebo vyměníš na peníze, úspěch a kariéru. Já tě neopustím ani „**potom**“, až tebe vše opustí a až ty opustíš vše. A i když ty nebudeš mít pro mě čas, můj čas je vždy tvůj.

Já bude stále s tebou.

Já jsem přece **CESTA, PRAVDA I ŽIVOT**. Já jsem **LÁSKA**. Jsem **POČÁTEK I KONEC!**

Vždyť i za tebe, stále uspěchaný a upachtěný člověče, jsem trpěl a bez ohledu na čas jsem přinesl obět své lásky. Mou lásku ti stále nabízím v Chlebě a Víně - eucharistii. Čas mě od tebe neoddelil ani

neoddálil. To jen ty se stále vymlouváš na čas, který se ti nedostává. I já jsem pánem tvého času. Zastav se načas, přemýšlej a poznáš můj čas!

Ano, Pane, náš čas je jako zloděj, který nám tě bere. Chceme svůj čas rozdělit a rozčlenit a využít jej jak pro věci pozemské, tak i pro duchovní. Čas, který nám uděluješ, nás nauč rozumně využít pro dobro své i bližních, pro lásku a skutky milosrdenstvím a také pro svůj odpočinek. Nauč nás, prosíme, abychom v našem čase, nezanedbávali nic z toho, co je potřebné k životu věčnému i pozemskému. A s „Kazatelem“ z Písma svatého ve Tvém jménu si chceme připomínat:

Všechno má určenou chvíli
a veškeré dění pod nebem má svůj čas:
je čas rození i čas umírání,
je čas plakat i čas smát se,
je čas hledat i čas ztrácet,
je čas mlčet i čas mluvit,
je čas boje i čas pokoje.

(Kaz. 3, 1, 2a, 4a, 6a, 7b, 8)

Ale je také čas zamyšlení nad sebou,
čas poznání sebe v duchu evangelia,
čas nápravy svého života,
čas hledání cíle života,
čas dosažení cíle,
čas splynutí s cílem, kterým jsi ty, Pane !
V TOBĚ mohu vše - najít i svůj správný čas !

(js)

KALENDÁŘ

So 4.10. a 11.10.	2. ročník Festivalu duchovní hudby sv. Cecílie v děkanském kostele v Ústí nad Orlicí. V sobotu 4.10. - varhanní koncerty O týden později - 11.10. vystoupí vybrané chrámové sbory
So 11.10.	Zájezd farnosti na poutní místo Lomeček u Vodňan Odjezd autobusu z Dolní Čermné ráno ve 4:30 hod.
So 18.10. – v 19:30 h.	Koncert skupiny Učedníci v DK Letohrad
Ne 26.10. - v 10:00 h.	Slavnost Výročí posvěcení kostela v Jakobovicích
Ne 26.10. - ve 14.00 h.	Varhanní koncert v evangelickém kostele v Horní Čermné Vystoupí František Vaníček . Na programu jsou díla B. M. Černohorského, J. S. Bacha, F. Mendelssohna-Bartholdyho a L. Boëlmanna

(Pa)

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

MISTŘE, KDE BYDLÍŠ? POJĎTE A UVIDÍTE!

(JAN 1,38-39)

VÁCLAV REPREZENTUJE
NAŠÍ ZEMI I NAŠI FARNOST

Je večer, čtvrtek 14. srpna. Na Velkém náměstí v Hradci Králové se schází asi 250 mladých lidí, aby spolu prožili následujících 11 dní. Aby spolu putovali do Paříže, kde se setkají se Svatým otcem Janem Pavlem II. Setkání začíná mší svatou v naší diecézní katedrále sv. Ducha.

Mezi těmito lidičkami byste našli i nás, osm mladých zástupců farnosti sv. Jiří Dolní Čermná. Jeli jsme do Paříže, abychom načerpali vnitřní sílu, energii, odhodlání jít za Kristem. Na úvodní mši svaté se s námi rozloučili naši diecézní biskupové otec Karel a Josef. Maketou Eiffelovy věže, kterou od nás dostali, jsme se vzájemně zavázali, že na sebe budeme myslet.

Každý den na naší pouti nás provázelo slůvko na den. Slůvko z Písma, které jsme se snažili ten den žít. Někdy úspěšně, jindy méně. Celý pátek, ve svátek Nanebevzetí Panny Marie jsme pobývali v sympatickém německém městě Würzburg a večer v nedalekém poutním místě Retzbach, kde jsme byli mile přivítáni a zúčastnili se působivého průvodu se světly.

Po druhém nočním přejezdu jsme před polednem dorazili do francouzského Avallonu. Tam se o nás po dva dny vzorně staraly sestřičky z místní církevní školy, která udržuje kontakty se školou v Kutné Hoře.

Zvláště pěkná byla návštěva poutního místa v nedalekém Vézelay.

A bylo pondělí dopoledne. Uháněli jsme po dálnici na Paříž. Přemítal jsem: jaké to tam asi bude? Dokáží tam v tom davu, v tom několikamiliónovém velkoměstě nalézt Boha? Nepřehluší mé hledání spousta působivých pamětíhodností, ruch velkoměsta a dynamika tamního moderního života? Dokáží se tam více než kdy jindy otevřít druhým a zapomenout na sebe? Co je pro mne hlavním důvodem, že jedu do Paříže? Věděl jsem, že to pro mne bude zkouška.

Do Paříže přijelo celkem 1800 mladých lidí z Čech a Moravy. Všechny šest autobusů královéhradecké diecéze bylo ubytováno přímo v centru Paříže ve farnosti Saint Eloi. Někdo v rodině, někdo v tělocvičně či školní třídě. Každý den jsme se účastnili programu a mše svaté v Českém národním centru. Zde jsme se setkali s otci biskupy Jiřím Paďourem, Vojtěchem Cikrlem, Františkem Radkovským, arcibiskupem Janem Graubnerem a kardinálem Miloslavem Vlkem. Otec arcibiskup

VÝSTUP NA EIFFELOVKU JSME SI
NEMOHLI NECHAT UJÍT

SEŠLI JSME SE, ABYCHOM UTVOŘILI ŘETĚZ PŘÁTELSTVÍ

Graubner nás vyzval, abychom doopravdy poctivě žili desatero. Abychom ho chápali ne jako snůšku zákazů, ale jako zábradlí, které nás drží nad propastí. Brněnský biskup Vojtěch Cikrle právě oslavoval své 51. narozeniny a proto se mu dostalo hobla. Celý program v Českém národním centru byl po všechny dny opravdu kvalitně připraven - mše svaté, adorace, scénky, písničky, sdílení dojmů, informace, tiskové centrum vydávalo občasník „Pařízek“. V krásném chrámu Saint Pierre jsme vytvořili jednu velkou rodinu a navázali nová přátelství. Místo v Paříži, kde jsme v těch dnech byli „doma“.

Hned v úterý se na půl milionu mladých lidí sešlo přímo pod Eiffelovou věží, aby se zúčastnilo úvodní mše svaté, kterou celebroidal pařížský kardinál Jean-Marie Lustiger. Na témže místě jsme přivítali o dva dny později i Svatého otce. V průběhu týdne se po celé Paříži konal Festival mládeže. Koncerty, výstavy, divadlo, literární pásma a další akce byly pro nás všechny dobře připraveny. Zúčastnili jsme se také mezinárodní křížové cesty a řetězu přátelství, kdy v jeden okamžik mládí z celého světa obejmulo centrum Paříže na znamení jednoty. V sobotu nás čekala kratší pěší pouť na hippodrom Longchamp, kde se konalo vlastní setkání se Svatým otcem a kde také celé světové setkání vyvrcholilo. Večer jsme tu se Svatým otcem slavili křestní vigílii, při níž bylo pokřtěno a biřmováno deset dospělých lidí ze všech kontinentů světa. Pravda, trochu ve stísněných podmínkách se nám spolu s dalším asi $\frac{3}{4}$ milionem lidí podařilo usnout. V neděli dopoledne jsme za úporného vedra (ostatně teplo bylo tak jako všechny předešlé dny) světové setkání mládeže důstojně zakončili mší svatou celebroidanou Svatým otcem Janem Pavlem II. Této mše svaté se zúčastnil jeden milion věřících.

Mistře, kde bydlíš? Pojd'te a uvidíte!

Tento úryvek z Písma nás provázel celou dobu našeho pobytu v Paříži, bylo to ústřední téma tohoto 12. světového dne mládeže. Svatý otec toto téma poutavě rozebral i ve své nedělní homílii.

Jan Pavel II. má k mládeži opravdu blízko. A koho by nepotěšila jeho slova v českém jazyce na závěr setkání:

„Milovaní chlapci a děvčata z České republiky, ze Svatého Kopečku, necht' nová dynamika, se kterou jste se setkali při tomto Dni mládeže, vás učiní vynálezavými šířiteli Evangelia a rozhojní vaši službu pro bratry“.

MEZINÁRODNÍ KŘÍŽOVÁ CESTA

Osobně se musím přiznat, že zprvu jsem měl obavy o to, jak takový nápor lidí Paříž zvládne. Paříž vše zvládla na jedničku a ještě k tomu podtrženou. Organizace celého setkání byla do detailu předem dobře promyšlena. A při tom všem ruchu se všichni dobrovolníci, policisté, řidiči v metru a mnoho dalších na nás neustále usmívali, zdravili nás a mávali nám. Já osobně jsem navštívil v Paříži své dobré přátele a Ti vyjádřili opravdovou radost a také trochu hrdost na to, že právě jejich město mohlo přivítat mezi sebe mladé z celého světa.

Rád bych vyjádřil díky všem, kdo se jakýmkoli způsobem podíleli na přípravě setkání - českému přípravnému týmu (ve kterém bylo 90 lidí), všem kněžím, městu Paříž, velké díky Svatému otci, ale také vám, kteří jste o naší cestě věděli a byli jste

v duchu s námi.

Na setkání v Paříži jsme měli možnost hodně načerpat. Nyní je důležité, abychom si to vše nenechali pouze pro sebe, ale abychom se řídili radou Svatého otce:

„Milí mladí přátelé, vaše cesta nekončí zde, a ani čas se v tuto chvíli nezastavil. Vyjděte tedy na všechny cesty světa, na všechny cesty lidí a přitom zůstaňte spojeni s církví a Kristem!“

Abyste tato světová setkání mládeže i naše účast na něm měla smysl, je nezbytné tuto výzvu uvádět do života.

Pane, dej, aby i v naší farnosti se naplňování výzvy Svatého otce dařilo!

(ZK, foto autor)

PŘI SOBOTNÍ KŘESTNÍ VIGILII SE SVATÝM OTCEM

ÚSMĚVY

Po ranní modlitbě říká maminka dětem: „Večer vás už začnu učit Zdravas Královno“. Nedočkavý synek se už po obědě ptá: „A mami, jak je ta modlitba o tý princezně?“

Malý Péťa hledá ztracené autíčko a ptá se maminky: „Pán Bůh všechno ví?“ „Víš.“ „A ví, kde mám autíčko?“ „To víš, že to ví.“ „Ten Pán Bůh, ten se má, ten nemusí nic hledat.“

Po přečtení evangelia se malá Věrka ptá: „Babi, proč farář pusinkuje ten blok?“

Stáňa seběhne po schodech dolů a je u babičky. Dívá se na ni a konstatuje: „Babi, ty seš stará a já sem nověj.“

Děti jsou v lese na borůvkách a místo sbírání borůvek Vojta hlásí: „Našel sem houbu.“ Stáňa se ptá: „Jakou má hlavičku?“ „Bílou.“ „Tak to eště není zralá, to musí zhnědnout.“

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

MAMINKA

Řeknu vám část příběhu jedné ženy, kterou jsem velmi dobře znala. Byla maminkou několika (nyní už dospělých) dětí.

Několik týdnů po narození čtvrtého dítěte (tou dobou jí bylo 28 let) ji lékaři oznámili, že má nevyléčitelnou nemoc, zvanou roztroušená skleróza. Přesto později nevyužila nabídky k potratu ze zdravotních důvodů a na svět přišly ještě dvě děti.

Ona sama se pozvolna přestávala pohybovat. V době, kdy už těžce chodila s holí, onemocněl jí manžel a za několik měsíců, ve věku 47 let, zemřel. Jí bylo 39 roků, zůstala sama se šesti dětmi, ve starém domě a nemocná.

Její nemoc se zhoršovala téměř den ode dne. Za tři roky po manželově smrti už měla invalidní vozík. Její tělo vypovídalo službu. Na nohy se už téměř nepostavila, ruce chromly. Když z vozíku spadla (při četných pokusech pracovat - mýt nádobí, podlahu apod.) sama už nevstala. Dvakrát za rok pobývala jeden až dva měsíce v nemocnici. O děti se starali nejdříve příbuzní, potom se starší děti staraly o mladší sourozence.

Rodina měla, v podstatě ve všem, nedostatek. Maminka neměla nikoho mezi lidmi, kdo by jí v jejím trápení mohl pomoci.

Tady jsem vám popsala situaci z lidského hlediska těžkou, tragickou, beznadějnou.

Kdo by v takových podmínkách žil v radosti? Je to zajímavé, ale tato mamka to dovedla. V její rodině bývalo veselo (co jeden řekl, druhý obrátil a třetí doplnil). Ona sama vstávala ráno s úsměvem a písničkou na rtech a zrovna tak i večer (za pomoci dětí) uléhala. Hrála s dětmi nepohybové hry, za zimních večerů si povídali různé příběhy „zašlých časů“, doplňované praskotem dřeva a záblesky plamínek z kamínek. Tato těžce nemocná maminka dokázala dětem připravit slunné dětství.

Popisují vám to skoro idylicky. Je pravdou, že jsem vynechala chvíle (hlavně noci), kdy byly slyšet tlumené vzlyky pod peřinou; nebo čas, kdy děti přicházely ze školy a maminka měla zarudlé oči - údajně od kouřících kamen.

Už je vám asi jasné, že to všechno nezvládala sama. Pomáhal ji Bůh - dával jí sílu a podporu. Ona Mu bezmezně věřila. Prosila Ho, aby ji tu nechal, dokud děti nebudou soběstačné.

Bůh ji vyslyšel. Vzal si ji k sobě, když nejmladšímu z jejích dětí bylo dvacet let.

Mnoho lidí se mnou mluvilo o tom, že jim dodávala odvalu svým přístupem k nemoci, žalu, k životu se vším, co přinesl. Veselá, zpívající, děkující Bohu za každý den...

Co na závěr? Třeba její oblíbenou větu: „Smích i pláč jsou za jedny peníze - a po smíchu alespoň nebolí hlava.“

(A. Moravcová)

PRO DĚTI

Ahoj děti!

S podzimními slunečními paprsky, které vybarvují přírodu těmi nejpestřejšími barvami, pomalu přichází měsíc **RÍJEN!**

Rádi ještě trávíme pěkné chvíle v přírodě, ale k večeru, když se začne snášet chlad a tma, rychle spěcháme domů. Jsme tam všichni společně a je nám dobře. Nebo můžeme najít útulno i v kostele - ve společenství věřících, kteří se modlí růženec.

Vím, že pro vás, děvčata a kluci, kteří jste ještě malí, je to zatím obtížné. Ale nebojte, poradíme si. Na obrázku je namalován růženec - „pracovní“. Pokuste se ho naplnovat tím, že budete ochotni

☞ pomáhat starým lidem a nemocným

☞ pomáhat malým dětem

☞ mimořádně pomáhat rodičům

☞ dobře poslouchat při mši svaté, abyste si zapamatovali alespoň něco z promluvy

☞ odříct si něco, co máte rádi, z lásky k Pánu Ježíši

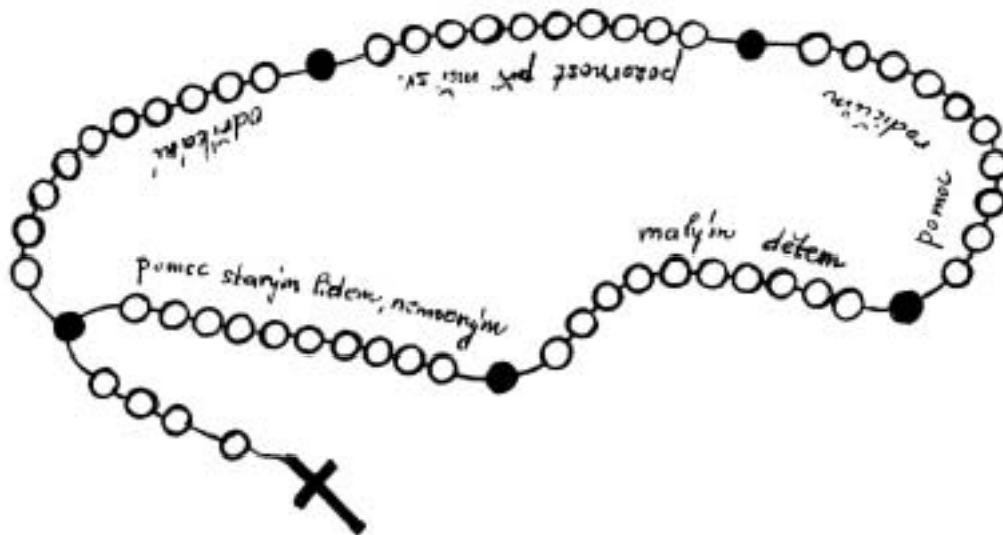
Pokud se vám cokoli z toho podaří, vybarvěte si odpovídající „korálek“ na růženci.

Přeji každému z vás, aby se vám brzy podařilo vybarvit co nejvíce korálků.

Pro starší:

Růženec. Jaké má tato modlitba v mém životě místo? Vím o ní, že existuje, ale nějak se mě to moc nedotýká, nebo se občas pomodlím a nebo je pro mne růženec posila při všech těžkostech? Známa všechna bolestná, radostná a slavná tajemství růžence Panny Marie?

Na to si může odpovědět každý sám před sebou! A proč se tedy modlit růženec?

Nedávno jsem si přečetla velice pěknou odpověď právě na tuhle otázku a ráda bych se s vámi o ni podělila:

„Modlit se růženec neznamená nic jiného, než hledat způsob, jak být s Ježíšem a Marií. Když rozjímáme o tajemstvích jejich života, jsme s nimi: když přichází radost Vánoc a vážnost Ježíšova uvedení do chrámu, smutek a krvavý pot na tváři, na zádech rány od bičování a od kříže a na hlavě trnová koruna. Když se s nimi každodenně spojíme v těchto setkáních, pak máme také zaručenu radost vítězství nad smrtí a hříchem. Jsou nám zajištěny dary Ducha a konečná oslava v nebi.

Modlit se růženec tedy neznamená skrýt se někde v koutku a žít daleko od světa a života. To znamená přijímat cizí i vlastní kříže, jako je nosili Ježíš a Maria. Být s nimi, to znamená mít i utrpení a problémy, ale nebýt nikdy zatrpklý. Být s nimi, to znamená prožít i opovrhování a zklamání, ale nežádat odplatu. Jít s nimi, to znamená jít novou cestou člověka, který věří v Boha stvořitele všeho nového.

Každá modlitba se může rychle ukončit, takže se všechno pomodlíme, ale nesetkáme se s Ježíšem a Marií. Jestliže takto konáme, hrozí nebezpečí, že se nám modlitba stane mařením času, takže modlitbu nikdy nezačneme mít rádi. Je tomu stejně jako při setkání s přítelem. Jestliže pro něho nikdy nebudeme mít čas, nebo věnujeme-li mu času málo, či budeme-li s ním mluvit neochotně, pak se přátelství rozpadne.

Proto je důležité mít čas k modlitbě růžence a pro každou modlitbu.“

(S. BARBARIĆ)

(já)

PŘÍLOHA POUTNÍKA, ZÁŘÍ 1997

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun,

☎ 0467 / 52 31 59